

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. június 23.
(vasárnap este)**

Horváth Géza

SZABAD KIÁLTANI

Alapige: Márk 10,46-47

Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és elég nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett. Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: „Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!”

Imádkozzunk!

Köszönjük, élő Urunk, először is azt, hogy itt lehetünk a te hajlékban. Köszönjük, hogy vonzott bennünket a te hívásod. Áldunk, hogy nem tudtak lebeszélni róla, hogy idejöjjünk. Köszönjük, hogy saját magunkat sem sikerült lebeszélni arról, hogy ebben a melegben járműre szálljunk és elinduljunk, azért, hogy egy csendes estét előtted igehallgatással, imádsággal, magasztaló énekkel töltsünk.

Az előbb azt énekeltük Urunk: Bár bűn és kín gyötör, és nehéz bár szívem — megvalljuk, hogy sokszor nem gyötör bennünket a bűn, mert egészen megszoktuk, egészen természetes velejárója lett az életünknek. Megvalljuk neked, Urunk, hogy nem gyötör a bűn, sőt sokszor még gyönyörködünk benne, mert nem tudjuk, mit tesz az életünkben tönkre, és nem tudjuk, mi lesz annak az útnak a vége, amelyet olyan csábítóan felragyogtat előttünk minden bűn és minden bűnös kívánság.

Magasztalunk téged azért, hogy lehet hozzád kiáltani, Urunk. Mert megadtad nekünk ezt a nagy lehetőséget és azt a kegyelmet, hogy hozzád kiáltsunk. Áldunk, hogy erre intsz bennünket: ha nem birunk a bűneinkkel, a testünkkel, ha nem birunk kísértéseinkkel, akkor ki-

áltsunk hozzád, hívjunk segítségül. Te megszabadítasz, és mi dicsőítünk téged.

Urunk, kérünk, hogy úgy szóljon közöttünk a te igéd, hogy inspiráljon erre a kiáltásra, hogy mi is kiáltsunk: Dávid Fia, könyörülj rajtam! — azért, hogy könyörülhess másokon is, akikhez elküldesz, és akiknek életében áldássá akarod tenni a mi életünket. Mert így, ahogy vagyunk, tehetetlenek vagyunk, meg telhetetlenek vagyunk. Így ahogy vagyunk, nem vagyunk alkalmasak arra, hogy világítsunk, sóvá vagy kovásszá legyünk, mert ha a bűn fertőz bennünket, akkor mi is csak fertőzni tudunk ott ahol vagyunk és ahova megyünk.

Szentlelkeddel végy körül bennünket most, szenteld meg szívünket, készíts neved imádására, magasztalására.

Ámen.

Igehirdetés

Csak erről a kiáltásról szeretnék ma este szólni, amit Bartimeus kiáltott: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! — Ahhoz, hogy megértsük ennek az egy mondatnak a négy üzenetét ma este, röviden elmondom, miről szól ez a történet.

Jézus Krisztus Jeruzsálembe megy, ahol majd elfogják, és ahol majd keresztre feszítik. Útközbe esik ez a csodálatos város, Jerikó, amely legfőképpen pálmáiról volt híres. Csodálatos város lehetett ez a Jerikó. Jézus már kifelé megy Jerikóból, amikor az út mellett egy koldus ül, akit úgy hívtak: Bartimeus.

Tulajdonképpen nem volt neve ennek a koldusnak, mert Bartimeus annyit jelent: Timeus fia, így is mondja Isten igéje. Már amikor megszületett, annyira reménytelennek ítélték a helyzetét, hogy szülei még nevet sem választottak neki, pedig tudjuk, hogy a zsidóknál a névadás fontos dolog volt. Minden név hordozott valamit, vagy hordozott valamilyen vágyat. De ennek az embernek olyan reménytelennek ítélték a helyzetét, hogy még nevet sem adtak neki. Minden nap ott ül Jerikó csodálatos pálmái alatt, de ebből nem lát semmit, mert vak. Koldulásra van ítélve.

Amikor egyszer meghallja, hogy Jézus arra jár (és érdekes, hogy Jézus utoljára jár arra), akkor elkezd kiáltani: Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam! Jézus megállítja a virágvasárnapi menetet, s azt mondja: hívják oda ezt az embert. Megkérdi tőle: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Bartimeus azt mondja: Mester, hogy lássak! Erre Jézus így válaszol neki: „A te hited megtartott téged.” Bartimeus elmegy, és ráadásul megjön a szeme látása is. Meggyógyul a szeme, de Bartimeus ettől

sokkal többet kap: üdvösséget kap, mert itt ez a szó szerepel. A megtartatás itt az üdvösséget jelenti. Bartimeus egy teljesen új életet kap.

Ebben a történetben szépen benne van az evangélium lényege: az ember elvesztett, reménytelen állapota. Az, hogy nincs reménytelen helyzet Jézus Krisztus szemében. Ahogy énekeltük is: Ő tud, és akar segíteni. Nem kezdi a bűnös ember sorolni ott, hogy mik a bűnei. Egyetlen mondatban tudjuk összefoglalni, hiszen annyira elgyötört bennünket a bűn. Ahogy az egyik énekben is van: „a bűn gyötört éj s napon át, mert benne gyökereztem.” Sokszor már annyi erőnk sincs, hogy bűneinket felsoroljuk, de elég egy kiáltás: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! — Jézus Krisztus lehajló szeretetével pedig megbocsát és üdvösséget ad az ilyen embernek.

Ma este négy pontban szeretném azt elmondani (miután ezt a mondatot adta nekünk Isten az istentisztelet alapigéjeként), hogy, mit jelentett ez a kiáltás akkor: Dávid Fia, Jézus könyörülj rajtam! — Szeretném elmondani, hogy mi inspirálhatta ezt a kiáltást Bartimeusnak a szívében, és ez a négy pont így hangzik:

- Bartimeus felmérte helyzetét és tisztában volt állapotával
- Gyógyulni akart, mert egy más életminőség után vágyakozott
- Ezért kiáltott, hogy Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!
- Hitt, mert csak erre mondhatta Jézus: a te hited megtartott téged. Ezzel a hittel Bartimeus megragadta az üdvösséget.

* * *

- Igénk első üzenete: Bartimeus vak volt, és tisztában volt, hogy milyen nyomorult az élete. Tulajdonképpen ez inspirálta ezt a kiáltást: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! Ez a szó a Bibliában: könyörülj, azt is jelenti: irgalmazz, kegyelmezz. Sokkal több van ebben a szóban, mintha egyszerűen annyit mondott volna Bartimeus: segíts nekem!

Sok ember eljut odáig, hogy segítsen rajta Isten. Sok ember szeretné az Istent magához hívni vagy magához kéretni, mert ennyire szemtelenek vagyunk sokszor, hogy Isten bizonyos helyzetekből segítsen meg, vagy segítsen ki bennünket.

Érezzük, hogy Bartimeus mennyivel többet kér, amikor azt mondja: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! Amikor azt mondja: irgalmazz nekem, kegyelmezz meg nekem, Úr Jézus Krisztus. Mennyivel több van ebben, mint az, amit később majd olvasunk, hogy csak a szeme világának a meggyógyulását kéri ez az ember.

Megdöbbentő, hogy mennyire nem látjuk, hogy milyen nagy nyomorúságba taszított bennünket a bűn. Ebben a kiáltásban tulajdonképpen az az első üzenet, hogy ez a Bartimeus meglátta, hogy ez a vakság mit okozott neki. A vakság tehet arról, hogy ő minden nap ott ül az útszélen koldulván. Hogy nem tud dolgozni menni, nem tud egy normális életet élni. Hogy a családban egy olyan helyet tölt be, ami alacsony hely. Örül, ha egyik napról a másikra tengetheti az életét.

Amikor Bartimeus kiált, akkor felfedezi ezt. Ebben a kiáltásban benne van az a csoda, hogy Bartimeus szabadulni akar ebből az állapotból. Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! — ez azt jelenti: emelj ki innen! Vegyél ki innen, irgalmazz nekem!

Pál apostol azt mondja a Római levélben, ahol a bűnnel foglalkozik: „Ó én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg e halálnak testéből?!” Pál apostol is világosan látta, hogy nyomorult ember. Mert az a baj, ha nem jutunk el eddig, hogy most már minden romba dőlt. Ha nem jutunk el addig, hogy teljesen behálózott bennünket a bűn. Teljesen átjárt, megkötözött. Ó, én nyomorult ember!

Bartimeus azért kiált, mert látja az ő állapotát. A bűn állapotában hogyan viselkedhet az ember? Néhány dolgot elmondok, amit szolgálatom alatt többször átéltem és tapasztaltam. Az egyik mindenképpen az, amikor a bűn állapotát az ember megszokja.

Egyszer előfordult egy helyen, ahol látogattam. Nagy kuszaság volt a családban, és egy családtag nagyon szenvedett a család bűnei miatt. Tényleges elszenvedője volt a családban uralkodó bűnnek. Ez az asszony azt mondta: megszoktam. Hát meg lehet szokni?

Kezembe került egy képes hetilap, ahol olvasói rovat van. Egy asszonynak a levelére emlékszem. Az asszony elmondta az életét, hogy mennyit szenvedett, mennyi nyomorúság volt az életükben, a házasságukban, a gyermeknevelésükben. A végén azt mondta: egyetlen dolog vigasztal, hogy kevesebb van már előttem, mint mögöttem. — Ennyi volt a vigasz. Ez vigasztalta, hogy életének nagyobb részét leélte.

Sokan megpróbálják a bűn rontását valamivel: szórakozással, luxussal ellensúlyozni, ami a testre, az érzékre, a kényelemre hat. Munkával, vagy még több munkával, meg ellensúlyozzuk, ha már ilyen nyomorúságban vagyunk.

Ennek az ígének a nagy üzenete számunkra, hogy felmértük-e igazán az állapotunkat? Bartimeus felmérte, ezért tudott kiáltani: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!

A tékozló fiú példázatában szeretem azt a mondatot, amikor a fiú azt mondja: az én apám házában a béresek is bővölködnek kenyérben. Ha én itt maradok, éhen halok meg. Felkelvén elmegyek az én atyámhoz. — Az állapotfelmérésünk mindig két dologra kell, hogy vonatkozzon: az egyik, hogy milyen úton járok, a másik: mi lesz ennek az útnak a vége. Meggyőződése, hogy kevés csak azt felmérni, hogy milyen úton járok. Azt is fel kell mérni, hogy mi lesz ennek az útnak a végre.

Jézus Krisztus megmondta, hogy mi lesz az útnak a végre. Ő nem csinált belőle titkot. Ő nem rejtette el az evangéliumot előlünk. Azt mondta: szoros a kapu, keskeny az az út, amely az életre visz. Tágas a kapu és széles az út, de hova visz? A vége halálnak útja, a kárhozatra visz. Azt mondja Isten igéje, hogy van olyan út, amely helyesnek látszik az ember előtt, de a vége... A Bibliában nagyon sok olyan történet és példázat van, amiről el kell, mondjuk, mi a vége. Mert a végre halálnak útja.

Az állapotfelmérés tehát két dologra vonatkozik mindig: milyen úton járok most, és ez az út hová visz. Mert minden út visz valahova. Minden úton célba lehet érni, de nem mindegy, hogy ez a cél mi lesz. Nem mindegy, hogy a célnál Jézus Krisztus vár, vagy a cél az, ami a Lukács 16-ban van: „felemelte szemeit a pokolban.” — Nem mindegy, mi a vége. A tékozló fiú nemcsak az ő állapotát látta, hogy milyen úton van most, hogy moslékot eszik, hanem azt is látta: ebbe bele fog halni.

Bartimeus is látja, hogy milyen úton van és mi ennek a vége. Olyan emberrel is találkoztam, akinek az életében sok rontást tett a bűn, sokat szenvedtek a másik bűne miatt, és az volt a válasz, amikor rákérdeztem: ó, majd megoldjuk. Bartimeus minderről letett. Letett arról is, hogy megszokja az útszél, ezért kiált Jézushoz. A másik pedig: letett róla, hogy majd ő megoldja. Erről a két dologról mindig le kell mondania az embernek, amikor a bűnkérdést maga akarja elrendezni. Ne mondd, hogy megszoktuk, mert ne szokd meg. A másik, hogy mondd azt: nem tudom megoldani. Ezért énekeltük: „Te tudsz, s akarsz segíteni, hát segíts bajomon!” Ebben a kiáltásban ez van: könyörülj rajtam, mert magam nem tudom megoldani!

Nem tudom, hogy Bartimeus volt-e orvosnál, az akkori orvosoknál járt-e, nem tartom valószínűnek, de Bartimeus letett minden más útról.

- A második, amit az igéből hallunk: Bartimeus gyógyulni akart. Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! — ez azt is jelentette, hogy ez az

ember más életminőség után vágyakozik. Gyógyulni akar. Gyógyulni csak az akar, aki belátja, hogy beteg.

Többször előfordult, hogy iszákos-mentőkonferenciára akartunk küldeni vagy vinni embereket: elviszlek, kifizetem a részvételi díjat a csendeshéten —, mert ha feltenném a vonatra, a következő állomáson leszáll és a következő vonattal visszajön, a pénzt meg elissza. Ezért azt kellett mondani: beültetünk az autóba, elviszünk. És sokszor mi volt a válasz? Nem iszom én annyit... Hogy mi az az annyi, nem beszéltük meg. Két hordót nem iszik meg, csak másfelet.

A beteg is sokszor elrejtí a betegségét. Vannak olyanok, akik egészségesek és azt mondják: halálos betegek. De vannak, akik betegen is azt mondják: nincs semmi baj, majd megoldjuk. És jönnek a praktikák, és a szomszéd asszony mit mond, és jön, hogy ezt próbáld ki, azt próbáld ki, rajtam ez segített. Majd megoldjuk. Azért, mert nem akar igazából gyógyulni. A beteg gyógyulni akar. Ebben a kiáltásban érezzük, hogy ott van: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! — ebben az van, hogy gyógyulni akarok.

Megdöbbentő, amikor az ember azt mondja, és sok ilyen ember van, beteg akarok maradni. Nem akarok meggyógyulni, mert nekem már így is jó. Ez a Bartimeus, de jó, hogy nem mondta, hanem más életminőség után vágyakozott.

Mit jelent a más életminőség a hívó embernek? Az, amit Isten ígéje így mond nekünk: Békesség, öröm, hála, nyugalom. Az a más életminőség, hogy nem kell minden nap koldulni, nem vagy a koldulás kényszere alatt, hogy minden nap kihozzanak az útra, segítsenek, hogy hazavigyenek, hogy tartsd az erszényedet — nem vagy rászorulva, hanem azt jelenti: van más életminőség.

Ez az ember addig biztos nem tudott örülni, legalábbis felszabadultan nem. Lehet, hogy nem volt a szívében nyugalom, és attól kezdve, amikor az élete megváltozott, és Jézus Krisztus úrrá lett az életén és megbocsátott neki, üdvösséget meg örök életet adott neki, beköltözött a szívébe és életébe egy más életminőség. Lehetne élni máshogy.

Sok helyen el lehetne mondani: lehetne élni máshogy. Lehetne élni úgy, amit Jézus Krisztus mond az embernek: „Az én békességemet adom nektek.” Amikor Jézus azt mondja a tanítványoknak: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne féljete.” Lehetne úgy élni, ahogy ma olvastuk (a presbiteri imaórán) a 16. zsoltárban: „Teljes öröm van tenálad, a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.” Egy halleluja

énekre emlékszem, amelynek az egyik versében azt énekeljük: Mondd, te nem szomjúhoznál ily nagy boldogság után?

Hadd kérdezzem meg, aki nem az Úré még itt (mert sokan az Úré vagytok), te nem szomjúhoznál ily nagy boldogság után? Azt mondja Isten igéje: „Aki szomjazik, az jöjjön, aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” Olyan borzasztó, amikor az ember nem szomjúhozik, és nem azt mondja: én szomjúhozom a békesség után, az öröm után, a nyugalom után. Ebben a kiáltásban az van, hogy Bartimeus szomjúhozik ez után az életminőség-váltás után. És Jézus Krisztus betölti ezt a kérését.

- A harmadik üzenete az igének: Bartimeus kiáltott. Erre megvan nekünk Isten igéjéből a felhatalmazásunk. Isten azt mondja az embernek: kiálts hozzám, és én megfelelek neked. Igen ám, de annyira megfertőzött a bűn bennünket, hogy nem kiáltani akarunk hozzá, hanem kiabálni akarunk másokkal. Mert a kiabálás az nagyon jól megy. Csak nem kiabálni kellene sokszor, hanem kiáltani. Amikor kiált Bartimeus, amikor azt mondja: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! — akkor ebben a kiáltásban az van: Uram, rajtam, én vagyok a nyomorult.

Sokszor úgy szeretnénk, hogy Isten másokon könyörüljön. Ebben a kiáltásban az van: rajtam könyörülj rajtam. Ugyanis Bartimeus nem a körülményeit hibáztatta. Nem azért kiáltott Jézushoz, hogy ezeket az embereket tedd már szociálisan érzékenyebbekké felém, tedd már ezeket az embereket adakozóbbá. Nem azt kiáltotta: adj egy jó orvost, aki a szememet meggyógyítja, hanem azt kérte, hogy Dávid Fia, könyörülj rajtam! Vagyis ebben a kiáltásban az van: nem a körülményeit hibáztatja, nem a körülményeit akarja megváltoztatni, hogy az emberek jobbak legyenek körülötte, hanem azt mondja: rajtam könyörülj, Jézus.

Jaj de sokszor szeretnénk a házastársunkat megváltoztatni, könyörülj rajta, hogy ilyen vagy olyan legyen. Vagy a rokonainkat megváltoztatni, vagy a munkatársainkat megváltoztatni, vagy a körülményeinket megváltoztatni. Ha ez vagy az nem lenne... De hogy a hiba bennem van, és könyörülj rajtam... Olyan szép ez a kiáltás, és Bartimeus ezt kéri Jézustól: rajtam könyörülj.

Az elmúlt hetekben volt egy összejövételünk és az első keresztyének életéről beszélgettünk. Azt mondta valaki, és igazat adok neki, hogy érdekes, hogy az első keresztyének nem azt kérték, hogy az idegen római hatalom változzon meg, hogy Isten hozzon jobb uralmat, meg ilyen-olyan vezetőket, politikusokat, hanem az első keresztyé-

nek azt kérték: Úr Jézus, segíts, hogy bírjuk ki, hogy megálljunk. — Érdekes szemlélet, nem?

Mi mindig azt keressük, hogy mi a rossz, valamilyen csoportban mi rossz van, mit értenek helytelenül, mit értenek félre a Bibliából, és keveset foglalkozunk azzal, hogy mit mond a mi Bibliánk. — Mennyire igaz ez.

Megint előjött ez, hogy Bartimeus nem azzal foglalkozik, hogy a többiek milyenek, hanem azzal, hogy milyen ő. Nem azzal foglalkozik, hogy Jézusnak meg kellene változtatni ezeket az embereket körülötte, mert olyan keveset adakoznak, hanem azt mondta: az én életemet változtasd meg, Uram! Könyörülj rajtam!

- A negyedik, amit olvasunk az igében, hogy Bartimeus azt akarta, hogy lásson. Mikor Jézus kérdezi: mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Azt mondja: Mester, hogy lássak. Tulajdonképpen itt sokkal többről van szó, mégpedig arról, hogy ez a Bartimeus először nem azt mondja: Mester, hogy lássak, hanem amikor megszólal először, azt mondja: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! Ez az ő hite. A második majd az ő kérése.

Látjuk negyedszer, mint jelent ez a kérés, ez a kiáltás? Ez az ember először nem kér Jézustól, először elismeri Jézust, sőt nemcsak elismeri, hanem felismeri benne, hogy Ő a Dávid Fia.

Van olyan Írás-magyarázó, hogy nyugodtan lehetne fordítani itt azt, hogy „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam” úgy, hogy Jahve, könyörülj rajtam, mert Bartimeus tulajdonképpen ezt mondja. Ez azt jelenti, hogy elismeri, hogy az, aki ott megy, az maga az Isten. Isten lényé maga, arcának tündöklő mása. Először Bartimeusnak nem a kérésével szembesül Jézus, hanem a hitvallásával, a bizonyágtételével. Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! Először megvallja, hogy te az Isten vagy, az Isten küldöttje vagy, akit megígért az Éden-kertben, akit az ószövetségi áldozatok kiábrázoltak, meg a törvény szertartásai. Akit hirdettek az ősatyák meg a próféták. Meg még az a nyomorult Bálám is, aki azt mondta: látom Őt, de nem most, nézem Őt, de nem közel. Még ő is róla tett bizonyágot: elküldte Isten a Szabadítót.

Bartimeus először nem kér. Ő de sok ember van, aki szeretné megfordítani ezt: először kérjünk. Először jöjjön a kívánságlista. Mit szeretnék, hogy Isten elrendezzen, tegyen. Hol szeretném, hogy segítsen. Csak ne felejtsük el, hogy itt ezt megelőzte egy nagy, drága, csodálatos hitvallás. Mégpedig az: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! Ő tehát az élő Isten segítségét kéri. Ezért mondja neki Jézus: „A te hited

megtartott téged.” — és szinte csak mellékesen olvassuk: megjött a szeme világa. Mert az a legfontosabb, hogy a te hited megtartott téged.

Pál apostol beszél arról, hogy ő tartotta meg a hitet (2Tim 4,7), itt pedig arról olvasunk, hogy a hit tart meg valakit. Itt az a szó van: üdvözít, ez a megtartás, üdvözítés a görögben ugyanaz. A te hited megtartott téged. Bartimeus, üdvösséged van.

Nem tudom, minek örült jobban Bartimeus: vajon a szeme világának örült-e jobban, vagy annak, hogy üdvössége van? Biztos vagyok benne, mivel hitt, jobban örült annak, hogy üdvössége van, mint annak, hogy megjött a szeme világa. Örök élete van, bemenetele van a mennybe. Meg van váltva az úti jegye. Az ő Megváltója, Jézus Krisztus tette azt.

Valaki azt kérdezte: mit értek azon, hogy Isten népe.

Én könyörögtem az Úrhoz, hogy mutassa meg, hogy ebben a pillanatban mit válaszoljak. És akkor eszembe jutott ez az íge: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! Elmondtam, hogy azokat értem Isten népén, akik ezt hitből elmondják Jézusnak: Jézus, te vagy a Krisztus, a Dávid Fia, te vagy a Messiás. Akik ezt vallják, azok Isten népe.

Mert mit vall azzal valaki? Azzal vallja azt, hogy nincs más áldozat, nincs más közbenjáró és nincs más Ura az életemnek. Mert Krisztus ezt jelentette. Megtörtént a Golgotán Jézus Krisztus egyszeri, tökéletes áldozata, amellyel örökre tökéletessé tette a megszentelteket. Nincs szükség más áldozatra. Az úrvacsora megerősít ebben bennünket (amire most készülünk is), és kiábrázolja nekünk Isten örök-ké tartó végtelen szeretetét a felé, aki ezt hiszi.

Vallja, hogy nincs más közbenjáró. Nem könyörög, nem kér senki mást. Ez a Bartimeus nem kért senki mást. Senki máshoz nem imádkozott. Senki mást nem tisztelt és nem dicsőített, csak Jézust. Mert csak Jézus az, aki segíthet. Üdvöt nem adhat más, csakis Ő. Aki ezt vallja, és ezt hirdeti: Jézus, te vagy a Krisztus, te vagy Úr életem felett, szívem nem ismer kényszert, önként szolgálom Őt — az az Isten népe.

Befejezésül felteszek néhány kérdést, ahogy a csendeshetek végén szoktuk, amire válaszoljunk magunkban, őszintén.

— Látjuk-e mai állapotunkat és helyzetünket?

— Hova visz az az út, amelyen most járok? Egészen bizonyos, hogy az életre visz? Vagy pedig, ha az út végére érkezem, akkor azt fogja mondani az én Uram: nem ismerlek titeket?

— Tudod-e, hogy szabad kiáltani? Biztatlak téged: szabad kiáltani! De csak Jézus Krisztushoz kiálts.

— Feladtad-e azt, hogy magadon segíts? Feladtad-e azt, hogy magad oldd meg a bűnkérdést az életedben?

— Hiszed-e, hogy rajtad is egyedül Ő segíthet?

— Hiszed-e, hogy Jézus Krisztus nem tünetet kezel, hanem az okot akarja megszüntetni, mert Ő az áldott Orvos? Az igazi orvos nem a tünetet kezeli csak, hanem az okot szünteti meg. Jézus Krisztus először mindig az okot szüntette meg, mert a nyomorúságunk igazi oka a bűn. Jézus azt mondta ezért sokaknak: bízzál hát, fiam, bízzál leányom, bűneidet szemedre nem hányom. — Ezt az éneket úgy olvasuk az igében: Jézus azt mondta: eredje el, megbocsáttattak néked a te bűneid.

— Hálás-e a szíved azért, ha már meggyógyított téged Jézus Krisztus és elmondta neked: a te hited megtartott téged?

— Érzed-e és éled-e minden nap, hogy megtartott ember vagy? Azért vagy megtartva, mert Isten hord karjain. Az ölében visz, átsegít, és azt mondja: Ha tűzön kelsz át, ha vízen mész át, el nem borít, meg nem perzsel téged.

— Hiszed-e, hogy Ő a te Urad? Élj méltón Őhöz. Legyél olyan, mint Ő: alázatos, szelíd. Kövesd, mint Ő, Atyád parancsait. Hiszed-e, hogy ez az életminőség megváltozása?

Imádkozzunk!

Olyan sokszor hallottuk már Bartimeus történetét, Urunk. Olyan sokszor hallottuk ezt a mondatot is: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! Olyan sokszor hallottuk, hogyan változott meg ennek az embernek az élete, de ma este az a kérdés: vajon a mi életünk megtartott élet-e? Az a kérdés ma este, hogy vajon ez az ige életet munkált-e bennünk? Felismertük-e az állapotunkat, hogy hol tartunk, miben vagyunk? Felismertük-e, hogy szabad kiáltani, és komolyan vettük-e az ígét, hogy hozzád, csak egyedül hozzád kiáltunk?

Feladtuk-e már azt az életünkben, hogy magunkon segítsünk, vagy hogy mások fognak segíteni majd rajtunk? Valóban tőled várjuk-e a megújulást, a megoldást, a gyógyulást, az életminőség megváltozását, egy szebb életet, Urunk?

Kérünk, törjed össze balga szívünk bálványait. Segíts, hogy ne lakhasson más-e szívben, csak te, Úr Jézus Krisztus, aki rendet raksz, aki helyreállítasz, aki visszaadod azt, amit elvesztettünk. De nemcsak a szemünk világát, hanem az elvesztett Édent, az elvesztett üdvösséget. Visszaadod azt, amit olyan reménytelennek látszott visszakapni,

mert a mi Atyánk úgy szerette ezt a világot, hogy téged adott, hogy aki hisz, el ne vesszen. Köszönjük, hogy Bartimeus nem veszett el. Munkáld a hitet a mi szívünkben, Urunk.

Áldd meg éjszakánkat. Kérünk, áldd meg a holnapi napunkat. Imádkozunk azokért, akik holnap munkába mennek. Könyörgünk azokért, akik már megkezdték nyaralásukat, pihenésüket. Adj nekik testi-lelki megújulást, feltöltődést.

Imádkozunk azokért a fiatalokért, akik még érettségiznek, a gyülekezetünkéből is. Megköszönjük azoknak a vizsgáit, akik már túl vannak rajta. Köszönjük azokat, akik hálát adhattak a megsegíttetésért, és azért, hogy te voltál mellettük, te védted, segítetted őket.

Köszönjük, hogy kezedbe tehetjük az ezen a héten induló csendes-heteinket. Kérünk, áldd meg azokat, akiket ott akarsz látni, az ott legyen. Add, hogy ne legyen betegség, ami miatt visszamondják azok, akiknek hallani kell a felszabadító és megszabadító evangélium üzenetét. Kérünk, áldd meg ott az igéket, a beszélgetéseket, a könnyhullatásokat.

Kérünk, áldd meg, hogy legyen aratás. Köszönjük, hogy te vagy az, aki munkálsz mind az akarást, mind a véghezvitelt.

Kérünk, hallgasd meg azt is, amit még csendes imádságban most eléd viszünk.

Ámen.

613 Bús, sötét éjből, börtönömből

🎵 Sleeper, William True (1819-1904) 🎵 Stebbins, George Coles (1846-1945)
 🎵 Oszvald Péter (?-)

Bús, sö - tét éj - ből, bör - tö - nöm - ből, Jé - zus, jö - vök, Jé - zus, jö - vök,
 Ná - lad sza - bad - ság, fény tűn - dö - köl, Jé - zus, jö - vök hoz - zád!
 Szent ke - zed gyó - gyít, él - tet és áld, Kol - dus - é - let he - lyett gaz - da - got ád,
 Bűn, ha jó, meg - véd min - de - nen át. Jé - zus, jö - vök hoz - zád!

2. Csúf vereségből, száz bukásból,
 Jézus, jövök, Jézus, jövök,
 Győzelem árad Golgotáról,
 Jézus, jövök hozzád!
 Összetört szívem enyhe te légy,
 Tomboló vészben, viharban te védj,
 Gond, ha reám tör, nyújts te reményt.
 Jézus, jövök hozzád!

3. Nyugtalan, gőgös büszkeségből,
 Jézus, jövök, Jézus, jövök,
 Így adod békéd fenn az égből,
 Jézus, jövök hozzád!
 Csüggve terajta, nem magamon,
 Járhatok egyre a keskeny úton,
 Részem a bátor, szent bizalom.
 Jézus, jövök hozzád!

4. Elhagyok sírt és sok rettegést,
 Jézus, jövök, Jézus, jövök,
 Drága hazádban adj pihenést,
 Jézus, jövök hozzád!
 Elhagyom éltém csúf romjait,
 Várnak egedbe te szent karjaid,
 Láthatom orcád s angyalaid.
 Jézus, jövök hozzád!